

Els gustos del senyor president

“Per desmuntar les falses acusacions del senyor Gala sobre la situació del teatre en castellà a Catalunya, n'hi havia ben bé prou amb un breu comunicat signat pel senyor Antoni Bartomeus, cap del Servei de Teatre de la Conselleria de Cultura o, fins i tot, per la minyona o la dona de fer feines del matrimoni Bartomeus.”

De tot el que s'ha pogut llegir sobre les famoses declaracions del senyor Antonio Gala relatives als catalans, el millor comentari, el que m'hauria agradat de signar, és sens dubte la columna de Josep Maria Espinàs “Amb el degut respecte...”, apareguda al diari *Avui* (3 de setembre).

En la seva columna, Espinàs s'adreça al senyor Pujol i, “amb el degut respecte per la seva persona i precisament per respecte a *la institució*”, ve a dir que el president de la Generalitat no ha de polemitzar amb el senyor Gala; que, si alguna persona ha de respondre a les seves acusacions, ha de ser un funcionari del departament de Cultura, i no pas el president, el qual “no ha d'entrar en discussió amb un escriptor –amb cap escriptor– que es queixi tan arbitràriament”. “Quan s'organitzen comedietes tan pobres –escriu Espinàs referint-se a l'atac del senyor Gala–, no és bo que el president de la Generalitat surti a l'escenari”.

Els fets han donat la raó a Espinàs. Si el president hagués mantingut la boca tancada, el senyor Gala no hauria pogut tornar-li la pilota –“*Los políticos, acostumbrados a un gratuito protagonismo en los medios, deben dedicarse a su profesión no siempre limpia, y a procurar no entorpecer los quehaceres culturales, más serios que los suyos*” (*El Mundo*, 3 de setembre)–; ni el senyor Pasqual Maragall no l'hauria acusat, curiosament, de “*fomentar el anticatalanismo*”, ni el senyor Vidal Quadras de “*llevar a Catalunya al aislamiento cultural*” (*El Periódico*, 2 de setembre).

Per desmuntar les falses acusacions del senyor Gala sobre la situació del teatre en castellà a Catalunya, n'hi havia ben bé prou amb un breu comunicat signat pel senyor Antoni Bartomeus, cap del Servei de Teatre de la Conselleria de Cultura o, fins i tot, per la minyona o la dona de fer feines del matrimoni Bartomeus. I dic això de la dona de fer feines perquè em ve a la memòria que, quan el senyor Max Cahner era conseller de Cultura, els seus pares tenien una minyona madrilenya que estava entusiasmada amb el Manelic que interpretava Enric Majó al Poliorama –segons el meu amic Terenci, l'entusiasme de la bona dona no anava més enllà del perimebre de les cuixes del pastor–, i cada vegada que el conseller es trobava amb un polític de

la *Meseta* li deia el següent: “*Pues fíjate tú si llega a funcionar éso de la integración cultural, que la criada de mis padres, que es madrileña como mi madre, es una gran aficionada al teatro en catalán. Le encanta Guimerà*”.

Però, tornant a la desafortunada intervenció del president Pujol, el que més m'ha sorprès és la consideració en què té el teatre del senyor Gala. Segons sembla, li agrada tant o més que a la minyona del matrimoni Cahner el teatre de Guimerà. Em demano quant de temps fa que el senyor president no ha vist una obra d'aquest autor i si el senyor Pujol ha tingut l'oportunitat de veure representada, o si ha llegit, una obra del senyor Gala que es titula *El hotelito*, on l'escriptor cordovès fa una brillant i enginyosa descripció de l'Espanya de les autonomies.

Perquè, això sí, de brillant i d'enginyós, el senyor Gala n'és un bon tros. Unes vegades innocentment, com quan ens anomena *polacos*, i unes altres no tant, com quan fa uns anys ens feia saber, al suplement del diumenge d'*El País*, que ja sabia com es deia *hortera* en català. Volen saber com es diu, segons el senyor Gala, *hortera* en català? Doncs bé, *hortera* en català es diu *ferrussola*. Què li'n sembla, senyor president? Que potser no ho troba prou graciós?

P. S. El senyor Ferran Mascarell (núm. 532 d'EL TEMPS) té la barra de fer-me dir que prefereixo les pedres (l'edifici del Palau de l'Agricultura, la futura seu del Teatre Lliure) a la gent d'aquest teatre, tècnics i artistes, i als seus espectadors. I dic que té la barra de fer-m'ho dir perquè aquest senyor sap perfectament que sóc patró de la Fundació Teatre Lliure i membre de la seva Associació d'Espectadors (carnet número 5).

Quan vaig escriure que preferia les pedres a les persones no em referia a la gent del Lliure, sinó a certs polítics, funcionaris i “intel·lectuals” pidolaires que envolten els pessebres de la cultura municipal barcelonina i ara, després de declarar solemnement que el 1994 seria l'any de la cultura per a la ciutat de Barcelona, ens volen entabanar amb la capitalitat europea de la cultura per a l'any 2001. La candidatura 2001 Barcelona, que dirigeix el senyor Mascarell. Bon profit els faci.

Joan de Sagarra